

La desobediència com a objectiu

Dc, 23/11/2016 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

La desobediència es converteix en reclam, des d'alguns àmbits polítics i socials catalans, per enfrontar-se als poders de l'Estat. Una punta d'espasa contra el sistema, que adquireix els perfils d'objectiu a perseguir. Cal que ens preguntem si es tracta d'un mètode fonamentat i eficaç. El desobedient posa la confrontació per davant de la causa, que es desdibuixa gradualment. Esgrimir la desobediència com a motivació clau d'una conducta afebleix la raó i el diàleg. La seva etimologia apunta a obstaculitzar-ne l'escolta. Mal plantejament per a la convivència. En el fons, la desobediència com a objectiu queda empresonada en el mateix nivell que combat. S'oposa a la llei, però no la transcendeix. Opta per la violència. Un comportament més adolescent (manca alguna cosa) que adult.

Dos textos neotestamentaris em permeten aclarir el que vull indicar.

Primer. Els deixebles de Jesús passen per uns sembrats, agafen espigues, en treuen el gra i se'l mengen. Els fariseus recriminen a Jesús aquesta conducta, perquè no estava permesa en dissabte. Jesús fa costat als deixebles, però, està contra el dissabte? No. La seva resposta és clara: «El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte» (Mc 2,27). No exalta la desobediència de la norma, sinó que apunta a una obediència superior. El bé de les persones està per sobre de la llei del dissabte, que tenia validesa religiosa i civil. Només en jerarquitzava el valor, que no és un absolut. El seu missatge és nítidament propositiu. Per als fariseus, la seva resposta és intolerable. Anar contra el dissabte sense més ni més en destruiria la credibilitat, ja que l'opció de Jesús és de més profunditat.

Segon. Pere i els apòstols pateixen persecució a Jerusalem. El gran sacerdot els interroga enmig del Sanedrí. L'acusació és directa: «Us vam prohibir severament d'ensenyar en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de la vostra doctrina, i voleu que es torni contra nosaltres la sang d'aquest home.» Tensió d'alt voltatge. Desobeir el Sanedrí no és el seu objectiu tal com es desprèn de la seva resposta. «Cal obeir Déu abans que els homes» (Ac 5,29). En la vida hi ha jerarquia de valors. El criteri de Pere i dels apòstols és revolucionari en dos sentits: representa una amenaça contra els poders absoluts i dóna prioritat a la consciència personal. Té el seu risc, recollit en el segon manament que ordena no prendre el nom de Déu en va. Per això, és indispensable realitzar un bon discerniment i afrontar les conseqüències de les seves decisions sense violència. Per això, tants milers de màrtirs han viscut aquest principi, en règims de tota mena, fins a lliurar la vida. L'obediència va molt més enllà de la submissió, realitats que no sempre coincideixen. Quan existeix conflicte entre dues obediències, una té prioritat sobre l'altra. Discernir implica, després d'escoltar la voluntat de Déu en la veu de la consciència, triar la millor part.